

ØSTEUROPAÆISK BØRNEHJÆLP

Transport nr. 38 til Rumænien 26 aug. 2007 — 3 sept. 2007

Cluj — Budai - Iasi — Voinesti

Sættevognen blev læsset fra ØB's lager i Rødekreto lørdag 25 august. Igen var den fra Holstebro Nødhjælp, chauffør var Niels Halkjær og turen er betalt med tipspenge, tak for det. Læsningen var færdig ved 18 tiden og alt planlagt kom med undtagen 1 hospitalsseng . Sættevognen forlod Rødekreto ca. 18,30 og vi tog godt brugte hjem. Følgebilen ,som er betalt af deltagerne, startede søndag morgen kl. 5 fra Rødekreto i min Passat med Lorenz Iversen Kegnæs, Svend Åge Karup Haderslev, Bjarne Boddum Sdr. Vilstrup og Arne Lorenzen Kegnæs. Som sædvanligt gik turen igennem Tyskland, Tjekkiet, Slovakiet og Ungarn hvor vi sov på motel i Abonoy. Mandag morgen kl. 8 fortsatte vi mod den Rumænske grænse som hurtigt blev passeret og vi ankom til Cluj ca. 14.30. Her gik Bjarne, Svend Åge og Lorenz på bytur mens jeg besøgte mine venner i Sinnicoare. Ved 18 tiden mødtes vi hos Eva hvor vi for sidste gang slappede af i hendes have, Eva har solgt huset til 1-10. Josef kom og vi lavede de nødvendige donationspapirer efter min anvisning. Josef s kone var ikke hjemme så vi spiste på restaurant . Som sædvanligt sov vi i Vasille's hus.

Tirsdag morgen kl. 9 afhentede vi Niels ved Clufs bygrænse og guidede ham til Spitalul de Boli Contagioase, hospitalet hvor Eva og Josef er laboranter. Hospitalet fik 17 hospitalssenge, 23 madrasser,? taburetter, 10 stole,12 kontorstole. Filliantrop fik 40 kasser tøj, 2 kasser briller og 5 kasser engelsk bøger. Filliantrop har ikke lager ved kirken mere, de har nu kun et lille i kælderens under Filiantrop's kontor og klinik i centrum og her kan vi ikke komme med lastbilen, så vi må kun komme med små mængder som de så afhenter i deres trailer. Ved 10 tiden var alt til Cluj læsset af og Niels fortsatte mod lasi, vi aftalte at mødes næste morgen ved skolen i Budai 27 km før lasi. Jeg ønskede at se hospitalet, de havde lige fået en ny direktør, ham hilste vi på, Eva havde fortalt ham at vi nogle gange før havde leveret senge. Han spurgte efter en brugt ambulance som han gerne ville købe og om prisen. Jeg forklarede at en ældre ikke kunne indføres da de Rumænske myndigheder betragter den som en bil. Vi blev vist rundt og så nogle af de tidligere leverede senge. Der kom også flere ønsker undervejs. Der blev spurgt efter tøj, baby tøj var ofte en mangelvare og ofte måtte de hjemsende en nyfødt i et håndklæde eller tæppe. Vi tog afsked med hospitalet og Eva og fortsatte til lasi. Vi kørte forbi Lacu Rosu, sø fra jordskred i 1838 i 1000m højde, med træstammer som stadigt stikker op over vandet. Den flotte Bicaz dal blev også nydt, de lodrette klippevæge rejser sig 300-400m op og det smalleste sted er der kun 6m bredt. Det var næsten lyst helt til lasi så vi kunne rigtigt nyde turen. Vi sov på Lære kollegiet og gik ned på restaurant Bolta Rece for at spise. Vi havde kun lige sat os til bords , så styrtede det ned, heldigvis var der tørvejdr da vi gik hjem.

Onsdag morgenkørte vi ud til landsbyen Budai, Niels var kørt ind på tankstationen lige før skolen. Vi gik samlet hen til skolen for at se hvor vi kunne holde, vi blev mødt af Engelsk lærerinden, vi foreslog at gå hen på tanken og spørge politiet, som holdt kontrol der, om vi måtte holde i hestevogns sporet og læsse af, det fik vi lov til. Kl. 9.45 var vi færdig. Skolen i Budai var ved at få 1 sal renoveret, den skulle være færdig til skolestart 17 -9, derfor sendte vi også transporten nu da de manglede skolemøblerne. De fik møbler til 4 klasseværelser, 60 skoleborde, 50 stole ,50 kontorstole, 8 kateter, 2 kasser Engelsk bøger, 3 borde, 3 kontormøbler, 1 overhead og 2 tavler. De var meget taknemmelige for donationen og meget tilfreds med

kvaliteten. De bød på mad som vi nød og havde tid til at spise. Næste aflæsning var ved Niculina skole i lasi, dem har vi flere gange haft lidt til. De fik 10 skoleborde, 2 kasser Engelsk bøger, 1 overhead, 2 kontormøbler, 8 gymnastik redskaber, 5 kontorstole, 2 tavler og 1 lille kasse med spec. tuds ,rense svampe og renevæske til de næsten nye hvide tavler. Borgmesteren og hans kone fra landsbyen Raducaneni kom personligt og afhentede nogle sports tasker med fodbold tøj til landsbyen's fodbold klub, som sædvanligt var de meget glade for at se os. Skoledirektøren bød på kaffe, kl.12.30 fortsatte vi til mor og barn hjemmet Marternus. Marionela var mødt, selv om hun havde ferie, for at modtage centerets Donation, hun kæmpede for at skaffe plads til det hele. Jeg forklarede at hun ikke havde fået alt hvad jeg havde fortalt at jeg havde, resten ville hun få ved næste transport. De fik 39 møbler, 6 senge, 2 strygebræt, 21 kasser køkkentøj, 1 støvsuger, 2 legetøj, 1 køleskab. Jeg spurgte om hun var interesseret i køleskabe for jeg havde flere, dem ville hun gerne have. Som sædvanligt var hun glad på centrets og pigernes vegne og undskyldte at lederen ikke kunne være der i dag. Kl. 13.50 fortsatte vi til sidste aflæsningssted, skolen i landsbyen Voinesti, den fik også møbler på sidste transport. Da vi kom til skolen var der ingen og døren var låst, det er stadig sommerferie, der må være sket en misforståelse et eller andet sted. Vi fandt en dreng som kunne Engelsk og bad ham fortælle direktøren at vi var der, hun bor i lasi. Vi gik ned til købmanden og købte lidt at drikke nabo konen kom med saltstænger m.m. til os, der var stole og bord udenfor butikken og en is bil chauffør forærede os is, jo vi var velkomne i landsbyen. Jeg formoder de var klar over hvorfor vi var der, jeg *tror vi var genkendt. Indenfor 12. time var direktøren fremme, hun havde manden og sønnen med, jeg* garanterer for de har kørt stærkt . Døren blev hurtigt låst op og der kom også nogle hjælpere, hun var virkelig glad og nu havde hun ingen Engelsk lærerinde, så hun måtte klare sig selv, det kunne hun også. Manden var også lærer men i en anden landsby. Jeg forklarede hvilke klasseværelser møblerne var til. Jeg forklarede at vi havde 11 næsten nye computer borde, de fylder meget, hun havde plads og havde 11 pc så hun ville gerne modtage dem. På denne transport fik Voinesti 36 skoleborde, 114 stole, 2 kateter, 2 kasser Engelsk bøger og 1 overhead, kl. 15.30 var sættevognen tom. Vi tog afsked med skolen og takkede Niels for godt samarbejde og Ønskede ham god tur hjem og reserverede uge 43 til næste transport. Vi havde 1 kasse med sko til Gadedrenge hjemmet Familie Nostra i lasi, den afleverede vi, men fandt ingen hjemme.

Torsdag morgen kørte vi ud til skolen i Mich. Kogalnichiano, denne skole er ny, de var ved at klargøre til 2 skoleår i den nye bygning. Vi havde 1 kasse Engelsk bøger til dem. Skolens leder Anca fortalte stolt at hun havde fået penge til reovering af den gamle storm skadede og i flere år ej benyttet skole, hun havde også fået penge til bøger. Anca fortalte at omkring halvdelen af forældrene var rejst til Italien for at arbejde og bedsteforældrene passede nu børnene, der er rigtigt mange børnerige familier i landsbyen. V i fortsatte ud af vejen og efter 1 time's kørsel kom vi til landsbyen Sipote. Skolen her fik møbler i sept. 2006, og skolelederen har kontaktet mig og bedt om hjælp til børnehaven. Hun ventede os virkelig , vi blev vist rundt på skolen som også havde sommerferie. Nu måtte vi se børnehaven, det viste sig at bag skolen ligger et gammelt hus fra 1920, som er pænt reoveret (EU skolemidler) og med 1 stort rum ,gymnastik sal skulle det bruges til, og 3 store klasseværelser, 2 til børnehave og 1 normalt klasseværelse. Der var også bad og toilet og centralvarme, men hun havde kun fået en buk og en bænke til gymnastik salen, alt andet manglede, derfor havde hun bedt om hjælp. Hun ville gerne have haft tingene på denne transport, men vi havde intet til børnehave på lager. Hun bød på lidt mad og drikke, hun burde nok havde bedt om hjælp lidt før, en uge før hendes forespørgelse, kørte jeg på min sommerferie tur forbi skolen, og kunne da havde set på behovet. Efter 15 min kørsel besøgte vi Fru X borgmester i Plugari, her er vi altid hjerteligt velkomne også

selv om hun kun taler Rumænsk, hurtigt blev der sendt bud efter sønnen som er lærer og landmand. Han fortalte at tørken havde ødelagt afgrøderne, der har ikke været græs hele sommeren. Der er stor mangel på foder, 1 hest koster i år kun 200 euro, sidste år kostede den 1000 euro. Også i Plugari var rigtig mange forældre rejst til udlandet for at arbejde, nogle havde også taget børnene med, andre blev passet af bedsteforældre. Vi fortsatte af den dårlige vej og kørte op til Botosani og ca. 25km længere til landsbyen Mindresti. Nu er vi rigtig langt ude på landet, der er kun jordvej, der har regnet i nat og der er pløje over alt. Her har 2 af de andre foreninger som jeg er medlem af leveret en Mejetærsker for 2 år siden. Sidste sommer døde manden af lungekræft, han fik mejetærskeren til at hjælpe andre fattige i omegnen. Enken hedder Andra, hun har 4 drenge fra 3-16 år, hun har ønsket at fortsætte hjælpearbejdet. Mejetærskeren, traktor og maskiner står ved hendes hus som ligger for enden af en stejl pløjet jord hulvej, det var en opgave at balancere ned af denne vej. Hun har ønsket at fortsætte hjælpearbejdet sammen med drengene og lidt hjælp fra menigheden. Jeg besøgte hende i juni for at konstatere om hun havde problemer eller mangler på mejetærskeren. Det havde hun ikke oplyst, men jeg kunne på afstand se at der var problemer. Da jeg viste hende min observation, erindrede hun også et andet problem. Jeg lovede at forsøge at skaffe reservedelene i Danmark, men jeg havde først lejlighed til at levere delene nu. Hun havde klaret høsten, men der har nok ikke været meget at høste i år. Indholdet af den medbragte pakke gjorde stor glæde. Den ældste søn viste os en lettere genvej op til bilen, så vi undgik at falde i pløjet. Uden for landsbyen stoppede vi og fik rensset sandalerne lidt, Bjarne syntes ikke jeg var god ved bilen, der var jord på vinduerne. I Botosani fik vi bilen vasket så vi igen kunne se ud. Det er altid spændende med sådanne besøg, disse mennesker lever der både sommer og vinter, for dem er det nok ikke noget problem. De næste 2 timer holdt vi os på hovedvejen til Iasi.

Fredag formiddag kørte vi mod syd ca. 40 km., langs vejen besøgte vi 4 skoler, ingen af dem kan vi hjælpe, de har nyere Rumænske møbler. Vi vendte og kørte tilbage til Iasi, her tog vi igen mod syd af vejen mod Raducaneni. Alle skoler blev besøgt med samme resultat, igen kørte vi tilbage til Iasi. Om eftermiddagen kørte vi så nord på mod Tirgu Frumos, ca. 25 km. ude ligger byen Podu Iloaiei, her er der en skole / landbrugsskole som har 600 elever fra 9-12 klasse. Her var der også sommerferie, vi mødte Bibliotekeren, hun låste os ind. Sekretæren skaffede nøgler til klasseværelserne, de har 24 klasseværelser og kun 3 har nye møbler, ingen af dem kunne Engelsk, men mine billeder af brugte Danske skolemøbler kunne de se, og vi kunne se at nye møbler var tiltrængt. På tilbagevejen stoppede vi ved Letcani skole 13 km. før Iasi. Her var låst, skolen bestod af 3 bygninger, den ene var ny renoveret. I hovedbygningen kunne vi se igennem vinduerne at der var gamle borde og bænke. Måske skal vi besøge næstegang.

Lørdag morgen kl. 7 startede vi på hjemturen, vi stoppede hos Josef, og afleverede de underskrevne donationspapirerne, efter en kort snak tog vi afsked med dem og fortsatte til grænsen og Ungarn. Dejligt mad blev nydt på restaurant ca. 30 km. inde i Ungarn og Motellet i Abonoy blev nået kl. 21.10.

Søndag morgen ved 8 tiden fortsatte vi på den 1500 km lange hjemtur over Slovakiet, Tjekkiet og Tyskland, jeg var hjemme kl. 1.50 mandag. Turens længde var på 5203 km. Tak for samværet.

Med venlig hilsen

Arne Lorenzen

Tlf. 74 40 52 47 – 40 86 52 47